

פרופ' ראובן פרמן 1936 – 2004

ראובן פרמן נולד בטימישוארה שברומניה בספטמבר 1936. אביו, שהיה רופא, נפטר כשראובן היה בן שמונה. ב-1946 עלה ארצה עם אחיו ועם אמו. האחים נקלטו בכפר הנוער בן-שמן. בין שאר החוויות הם עברו את תהליך הפינוי מבן-שמן הנצורה. מכיתה י' הוא למד בתיכון בית הכרם (לימים, התיכון שליד האוניברסיטה). ב-1954 התחיל ללמוד רפואה, במסגרת העתודה האקדמאית, באוניברסיטה העברית בירושלים. את הסטאז' עשה בב"ח תל-השומר.

ב-1962 החל את שירותו הצבאי בחיל-האוויר ועסק בפינוי פצועים בהליקופטרים עוד לפני הקמת היחידה לפינוי בהיטס. אחרי הרבה שנים קבל יחד עם חבריו למשימות את ה"כנף". אחיו, אליו היה קשור מאד, נהרג מפליטת כדור במהלך קורס קצינים. אירוע זה השפיע עליו עמוקות וחלק ממסירותו הרבה ויוצאת הדופן לטיפול בפצועים בכלל ולנפגעי צה"ל בפרט- נבעה אולי מכך. את התמחותו בכירורגיה כללית עשה בב"ח "הדסה" עין-כרם. בתקופה זו רכש, בין השאר, ידע וניסיון רב בטיפול בנפגעים מטראומה.

במלחמת יום-הכיפורים שירת בב"ח הצבאי המרכזי ברפידים שבסיני, תחת פיקודו של מורו הנערץ, פרופ' רוני רוזין. יחד פיתחו וגיבשו את תורת "בית החולים הממייץ".

מ-1974 עד 1976 התמחה ראובן בהשתלות כליה ובאימונולוגיה, אצל פרופ. סם קונץ, בניו יורק. עם שובו עסק בכירורגיה כללית ובהשתלות ב"הדסה" עין-כרם וקבל תואר פרופסור לרפואה. במרץ 1979 קבל את הנהלת המחלקה הכירורגית בב"ח "קפלן" ברחובות, אותה בנה וניהל עד לפרישתו ב-2002. בשנתיים האחרונות היה גם ראש החטיבה הכירורגית.

לראובן היו שלוש אהבות מיוחדות בתחום הרפואה והכירורגיה: הוראה, טיפול בנפגעי טראומה והשתלות איברים.

ראובן היה מורה מעולה לסטודנטים, מתמחים ולרופאים צעירים. בהירות המחשבה שלו, הדרך בה ידע להתמקד בעיקר ולהניח לטפל ומסירותו למטופליו הקרינו על כל מי שהיה בסביבתו. עוד בהיותו רופא צעיר הוא היה הראשון שזכה מטעם הפקולטה בפרס על מצוינות בהוראה ע"ש פרופ' הלפרין, ומחלקתו הייתה בפסגת ציוני המשוב של הסטודנטים לרפואה. תמיד היה גאה בהצלחה המקצועית של המחלקה אך יותר מכך היה גאה בדור החדש של הכירורגים אותו חנך במחלקתו. גדולה הייתה גאוותו על 100% הצלחה בבחינות ההתמחות ועל כך שתלמידיו מתקדמים ותופסים עמדות מפתח ותפקידים בכירים בארץ ובעולם.

ראובן ראה בשירותו הצבאי חשיבות רבה והתנדב למילואים הרבה מעבר למקובל. הוא הקים וגבש, יחד עם אחרים, את היכ"זים (יחידה כירורגית זירתית) ובנה את תורת ההפעלה שלהם.

ראובן היה חבר במועצה הלאומית לטראומה ובמועצה הלאומית לכירורגיה, הוא קדם את הוראת הטראומה ופעל נמרצות להקמת יחידות הטראומה בארץ ונלחם על השגת תקנים הולמים לפעולתן. על פעילות זו הוענקה לו תעודת הוקרה מיוחדת וחברות כבוד מטעם החברה הישראלית לטראומה.

ראובן ראה חשיבות רבה שהציבור יידע כי מושגלי איברים יכולים לקיים חיים מלאים ופעילים (וכך לעודד תרומת איברים), הוא היה ממקימי הפדרציה העולמית לספורט מושגלי איברים וחבר הוועד המנהל עד יום מותו. בארץ הוא הקים עמותה לספורט מושגלים, דאג להשיג מימון וארגן משלחות של ספורטאים מושגלי איברים ל-14 אולימפיאדות, ברחבי העולם.

לאחר מותו החליטה האסיפה הכללית של העמותה לקרוא לעמותה על שמו.

בשפתו הייחודית והיצירתית הוא תיאר מהו "כירורג אמיתי": "את הכירורג האמיתי מאפיינים שני דברים: אגו גדול ואישיות אינפנטילית. את האינפנטיליות מאפיינת הכמיהה לסיפוק מיידי, לכן המוכנות של הכירורג היא אין סופית. הוא מוכן לכל- לעבודה קשה, ימים ולילות, ללא שינה, ללא הרף- הכל כדי לממש את אותו דחף בלתי נשלט לסיפוק מידתי".

ומדברי פרידה של תלמידיו: "לנו תלמידיו, חבריו ואוהביו, הוא חסר מאד. חסרות השנינות והאירוניה שלו, שהיו מתובלות היטב בציטוטים משירי אלתרמן ומכתבי קישון. במיוחד חסרים לנו חוכמתו ויכולתו לראות דברים בדרך מקורית, לשלב ישן בחדש, תוך שמירה קפדנית על העקרונות הבסיסיים של הכירורגיה".

ראובן היה בן-זוגי במשך שלושים שנה, זו הייתה חברות אמיתית, שותפות מלאה וחיים "ללא רגע דל".

ראובן הפך לאבא רק בגיל חמישים, מזלו עמד לו כאשר שנתיים אחרי בנו בכורו הוא זכה לשתי בנות תאומות. הוא הפך למאושר בתבל, לאבא גאה ומעריך. הוא השקיע רבות בחינוך הילדים ודאג להם יותר מכל "אמא יהודיה". הוא השפיע רבות על חוש ההומור, על מידת הביקורתיות שלהם ועל הנכונות שלהם להיאבק על דברים שנראים להם טעוני-תיקון או לא צודקים.

לצערנו, לכתו מאיתנו בטרם עת, במאי 2004, הותירה אותנו כואבים, חסרים ומתגעגעים.